

lignende Bestemmelse findes, er Regjeringen ogsaa gaaet til Rigsdagen, for at faae en Lov om, at denne Revision maatte udsættes en vis Tid, og Rigsdagen har af Hensyn til Tidsomstændighederne vedtaget saadanne Love, men Sligt er forsømt for Skattelovens Vedkommende, og dette gjør, at der virkelig kan reises en meget alvorlig Behreidelse imod Regjeringen for, at den har viist Ueghyldighed med Hensyn til Opfyldelsen af en saadan Bestemmelse. Jeg troer imidlertid, at man ikke af saadanne Hensyn maa slaae en Streg over Betydningen af denne Tilføielse; thi det staaer i Rigsdagens Magt at hævde den, dersom nogenfinde en Regjering med Forsæt og Overlæg skulde ville tilføies den. Jeg kan heller ikke erkjende, at denne Bestemmelse, saaledes som den erede sidste Taler og Flere have sagt, er et Vaand paa Rigsdagen, idet man derved skulde være forhindret fra at foretage en Revision forinden; thi de erede Medlemmer maa lægge Mærke til, at der staaer: „en almindelig Revision inden Ugangen af Finantsaaret 1872—73“. Der staaer ikke, at Revisionen skal vente til 1872—73, men den kan komme i Løbet af disse Aar, saa hurtigt det skal være, og denne Indbending passer altsaa slet ikke. — Naar det er sagt, at Rigsdagen ikke igjen kan blive af med Loven, naar man nøies med Forslaget under a. og ikke vedtager Forslaget under b., er dette rigtigt, men er det ikke vor grundlovmæssige Tilstand, at Regjeringen staaer ved Siden af Rigsdagen, og at der skal være Enighed imellem dem om enhverformelt Lov, enhverformelt Beslutning? At ville styde Regjeringen tilside ved en enkelt Leilighed er ikke constitutionelt; det er at gaae ud over de constitutionelle Rettigheder, naar man vil tilvinge sig en større Myndighed. Jeg har ikke kunnet slutte mig til Forslaget under b., fordi Enhver maa indrømme mig, at vi, hvis det vedtages, den 1ste April 1873 kunne komme til at staae med tomme Hænder, uden at have den allerringeste Bestemmelse om, hvorledes vort Forsvarsvæsen skal være; thi det vil til den Tid maaskee være umuligt, eller i alt Fald ligesaa vanskeligt som det synes at være og vistnok er i dette Øieblik, at komme overeens om en Lov, men dersom vi tænke os

denne Mulighed, vil det, som sagt, være venteligt og rimeligt, at vi den 1ste April 1873 komme til at staae aldeles blottede for enhver Bestemmelse, og hvad saa? Naar man mener, at Rigsdagen, ved at vedtage Loven med Tilføielsen under a., vil have opgivet sin Myndighed til at kunne foretage Forandringer i dens Bestemmelser, vil jeg bede adskillige af de Herrer, som have overmaade stor Tillid til et tidligere med Rette meget anseet Medlem af denne Forsamling, der efter hans Udsagn har sat dem istand til at indbringe deres Mindretalsforslag, om at erindre, hvad han bestandigt og med Rette og Sandhed har forfægtet med sin hele store Dygtighed, nemlig at de Udgifter, en saadan Lov forudsætter, ingenlunde kunne afholdes, naar de ikke opføres paa Finantsloven. Der staaer ogsaa i vor nye Grundlov: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maae Skatterne ei opkræves. Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov“. De Udgifter, der ere anslaaede i denne Plan, kunne altsaa ikke noget Aar afholdes, uden at de opføres i det paagjældende Aars Finantslov, og, dersom Rigsdagen føler sig alvorligt overbeviist om, at denne Lov medfører flere Udgifter, end Landets Kræfter kunne taale, saaledes at der maa skee Indskrænkninger, har den det fuldstændigt i sin Magt constitutionelt efter Grundloven at nægte at opføre hele dette Beløb paa Finantsloven. Rigsdagen maa da overveie, paa hvilke Punkter den vil have disse Besparelser, og derigjennem kan den virkelig hævde sin Mening. Jeg kan derfor ikke see den Fare for Rigsdagens Myndighed med Hensyn til Udgifterne, som man befrygter skulde være tilfede, og af disse forskjellige Grunde har jeg ikke kunnet tiltræde Forslaget under b., men maa slutte mig til Forslaget under a.

H. M. Petersen: Det erede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (H. Sørensen) udtalte før, at jeg ikke havde fuld Tillid til den kommende Representation, men det erede Medlem maa have overhørt, at jeg udtrykkeligt udtalte, at jeg ikke tillagde noget af disse 2 Forslag en særlig Betydning. Jeg udtalte netop de Ord, at jeg troede, man til-